

# Opus Dei: en enda stor katekesskola

Med anledning av det påvliga inrättandet av personalprelaturen för drygt 25 år sedan har Opus Deis Prelat nyligen givit en spansk tidskrift en intervju. ”Vi alla kan och ska leva i en nära samhörighet med Gud, för vi är alla hans barn, och av sina barn förväntar sig Gud kärlek.” Sade biskop Javier Echevarría.

2008-10-02

## **I vilken anda firar ni i Opus Dei de 25 årens personalprelatur?**

Var och en försöker inom ramen för sina normala arbetsuppgifter, tacka Gud för de gåvor, som han eller hon fått. I denna bemärkelse har jag utlyst detta år fram till den 28 nov. inom prelaturen till ett marianskt år av tacksägelse. Naturligtvis är denna årsdag också ett tillfälle, att i gemenskap med Påven och alla stiftsbiskopar, på nytt anstränga sig för att följa Kristus allt närmare.

## **Bildligt talat skulle man kunna säga, att Opus Dei blivit myndigt?**

Med tanke på den uppgift, som prelaturen har att fullgöra i Kyrkan och bland människorna under århundraden framöver, kan vi kanske säga, att den fortfarande befinner sig i sin linda. Visserligen inte med hänseende till sin uppgift, att påminna om alla kristnas kallelse till helighet i vardagen, men

beträffande vidden och djupet i evangeliseringsuppdraget, som anförtrotts prelaturen. Arbetet, som vi nu för tillfället kan utföra, står i sitt omfång ännu inte i någon proportion till många människors förhoppningar i Kyrkan – t ex att ett stort antal biskopar önskar, att vi börjar vårt apostoliska arbete i deras stift.

Å andra sidan står alla prelaturens troende varje dag inför utmaningen, att låta detta budskap med nådens hjälp bli verklighet i deras liv. Utifrån detta perspektiv, som enligt min åsikt, är det viktigaste, kommer aldrig Opus Dei att anse sig som myndigt, för det behöver alltid Guds hjälp, precis som ett litet barn, som behöver sina föräldrar.

**Vad betydde för 25 år sedan det juridiska godkännandet av personalprelaturen för Opus Dei? Varför beslöt man sig för denna**

**juridiska form, trots att det finns många andra i samband med lekmannarörelserna?**

Inrättandet av Opus Dei som personalprelatur genom Påven Johannes Paulus II följde efter det att många tusen biskopars uppfattning samlats in, och sedan en grundlig prövning gjorts. Inrättandet innebar då ett fullständigt kyrkligt erkännande av karisman i grundandet. Som många vet, såg den helige Josemaría den 2 oktober, att Gud bad honom, att i hela världen förkunna om den allmänna kallelsen till helighet. Samtidigt skulle han göra alla lekmän medvetna om deras kallelse i Kyrkan och världen, en kallelse, som de framför allt kan hörsamma genom att helga arbetet och sina normala levnadsomständigheter åt Gud. Opus Deis arbete, som uppstod i den där inspirerade sådden av Gud, och som utbredde sig i många delar av

världen, hade kyrkorättsligt ännu inte funnit sin motsvarande plats, tills det Andra Vatikankonciliet inrättade personalprelaturer för bestämda apostoliska verksamheter. Denna juridiska form motsvarar fullkomligt Opus Deis uppgift, som är helt sekulär och har ett universellt verksamhetsområde. I denna kallelse verkar troende lekmän, som fortfarande tillhör sitt stift, organiskt tillsammans med sekulärpräster, som är inkardinerade i prelaturen. Den juridiska formen garanterar samtidigt fullständig enhet med stiftsbiskoparna och tydliggör dess inlemmande i respektive stift. Denna dag var därför under lång tid emotsedd av grundaren. Han hade bett för den och offrat mycket – däribland, att han själv under sin livstid inte skulle komma att se det fullständiga kyrkliga erkännandet förverkligat av Kyrkans högsta auktoritet.

För övrigt är de troende i Opus Dei medan de – i likhet med de andra – i trohet uppfyller sina förpliktelser som kristna tätt förbundna med alla andra karismer i Kyrkan, vilka alltid är en rikedom för Guds folk, vare sig de är gamla eller nya som de inomkyrkliga rörelserna. Denna förbindelse består i en särskild bönegemenskap i förväntningar och ansträngningar.

**Hur har prelaturen utvecklat sig under dessa 25 år? Vilka händelser var av särskild betydelse?**

Den slutgiltiga juridiska formen har bidragit mycket till, att Opus Deis kallelse i Världskyrkans tjänst och dess fullständiga inlemmande i de lokala kyrkorna blivit bättre förstådd. Dessutom har det under dessa 25 år funnits många orsaker till glädje – som till exempel helgonförklaringen av grundaren. Jag skulle särskilt vilja nämna en

annan händelse nämligen min föregångares död, biskop Alvaro del Portillo, vars kanoniseringsprocess just inletts. Därtill har prelaturen under dessa år utökats med några nya länder i hela världen.

Men jag skulle vilja betona, att händelser av detta slag inte är de viktigaste för prelaturens medlemmar. Mera betydande är det, som utspelar sig under en normal dag hos var och en. Även om dessa händelser förblir obemärkta och synbarligen inte har någon djupare betydelse, är de ändå den plats, där Gud väntar på varje människa, den plats vi kan möta Honom på.

### **Var grundarens död ett hårt slag för prelaturen?**

Gud hade skänkt vår grundare ett faderligt hjärta, som var mycket mänskligt. Hans död förorsakade momentan en djup smärta. Men snart förstod vi, att Opus Deifamiljen

nu hade sitt huvud och hjärta i himlen. Denna insikt har vi framför allt att tacka biskop Alvaro del Portillo för. Han uppmanade oss alla, att inte låta detta smärtsamma sår i själen bli till ett ärr, och på så sätt troget bevara den skatt vi fått ta emot.

Den helige Josemaría strävade under hela sitt liv efter att inte vara oersättlig. Han har, som han uttryckte det, lämnat Opus Deis anda ”inhuggen i sten” efter sig. Oss, som tagit emot denna anda, ankommer det nu på, att omsätta detta budskap med trohet i gärningar och för varje dag göra det fruktbart. Jag tackar Gud för, att han gav mig möjligheten att få leva vid sidan av ett helgon som Josemaría Escrivá. Jag har en fast förtröstan på kraften i hans förbön. Och jag är säker på att han fortfarande ser på oss med sin faderliga och moderliga kärlek, hjälper oss och – som så ofta tidigare

– sporrar oss: ”Mer, mer, mer!” Vi kan alltid älska mer och göra mer för Gud och vår nästa. Vi ska trots våra misstag försöka, att vid slutet av dagen vara närmare Gud än i början av den.

**Vad är hemligheten med Opus Dei, som gör att framför allt ungdomar i Europa dras till denna väg att radikalt följa Kristus, om det så är i äktenskapet, i det apostoliska celibatet eller som präster?**

Det är inget annat än Kyrkans hemlighet, nämligen den bestående attraktionen hos vår Herre Jesus Kristus. Det är alla kristnas plikt att oförfalskat göra Kristi ansikte och budskap känt i ord och gärningar, även om de till synes måste simma mot strömmen. Erfarenheten visar ju, att Kristus alltid drar människor till sig.

Å andra sidan är Opus Dei en enda stor katekesskola, för att använda en

liknelse, som den helige Josemaría ofta använde. Opus Dei erbjuder sina troende och alla, som deltar i dess apostoliska aktiviteter, kristen utbildning och personlig andlig vägledning. Dessa människor återigen för sen helt naturligt evangeliets lära vidare i personliga samtal med sina vänner och bekanta, med släktingar, kolleger och grannar.

### **Vilka särskilda utmaningar ser prelaturen framför sig efter 25 år?**

Den grundläggande utmaningen för varje medlem är strävan efter den personliga heligheten. Som en följd av denna insats av medlemmarna för evangelisationen, tillkommer dessutom utbredandet av denna strävan bland många människor. Denna uppgift är alltid aktuell och idag särskilt angelägen, vilket även den Helige Fadern, Benedikt XVI, ständigt påminner alla troende om.

Som redan sagts, vänder sig också många biskopar till prelaturen med en anhållan om, att den måtte börja med sitt apostoliska arbete i deras stift. För ett år sedan öppnades till exempel Opus Deis första centrum i Moskva. Sedan dess ber och arbetar vi för, att prelaturens första centra i Rumänien och Indonesien ska kunna bli verklighet.

En ytterligare tidsmässigt obegränsad utmaning för Opus Deis troende och för alla troende är bidraget till en kultur, som överensstämmer med personens värdighet. Detta gäller framför allt för lekmännen, som med kvinnor och män av god vilja samarbetar inom detta område.

**Kan man tala om en Opus Dei karisma? Är "helgandet genom arbetet" dessutom en stöttepelare för Opus Deis spiritualitet?**

Det är det faktiskt och kommer alltid att vara det. Å ena sidan kan och måste varje ärligt arbete, varje anständig verksamhet, om den är bra och utförs av kärlek, leda till ett möte med Gud och bli en tjänst för andra och föra till en personlig bättring. Gud kallar oss inte bara, när vi ber, utan under hela dagen. Det går inte för sig att tala om andra klassens yrken och sysselsättningar, för varje yrkesmässig verksamhet kan bli till ett möte med Gud. Det gäller inte bara för yrkesarbetet. För äkta makar till exempel är det kärleksfulla uppfyllandet av deras äktenskapliga och familjära plikter likaså en väg till heligheten, liksom det även är för prästerna i deras utövande av sina tjänster eller för samhällsmedborgarna i deras lojala uppfyllande av sina rättmätiga samhällsplikter.

Å andra sidan kallar Gud inte bara några till att bli heliga, utan

verkligen alla. Vi alla kan och ska leva i en nära samhörighet med Gud, för vi är alla hans barn, och av sina barn förväntar sig Gud kärlek.

Med detta centrala budskap är livet tätt sammanbundet som i en gjutform, kärleken till personlig frihet och strävan, att mitt i samhället så ut frid och glädje utan att utesluta någon.

**Hur klarar Ni som prelat för Opus Dei av ansvaret att leda en av de mest levande och mest hänförande karismerna i dagens kyrka?**

Ursäkta, men jag är inte helt införstådd med begreppen i er fråga. I Kyrkan finns det idag liksom under alla tider en stor andlig rikedom och många tecken på, att den Helige Ande är med henne och inspirerar henne. För denna Kyrkans obrutna vitalitet är Opus Dei visserligen ett ytterligare bevis, men vi vill inte ägna oss åt att bli "klassens bästa".

Om mig personligen kan jag säga, att jag mycket väl är medveten om, hur oproportionerligt ringa min kraft är i motsats till det uppdrag, som anförtrotts mig. Jag stöttar mig på böner av medlemmarna i prelaturen, på dess medarbetare och på många människor, som ber för vårt arbete. Men bortsett från detta eftersträvar inte prelaturen Opus Dei mänsklig ära utan vill tvärtemot verka som en surdeg – utan hemlighetsmakeri, men även utan att göra stort väsen av sig.

**Säkert har Marias förbön aldrig saknats under dessa 25 år; Maria, som Ni anbefallt denna årsdag åt?**

Så är det faktiskt. Och inte bara under dessa 25 år utan under hela Opus Deis historia. I varje läge har vi tagit vår tillflykt till Maria. Den helige Josemaría bad till vår Moder, sen han fick de första aningarna om det, som Gud ville med honom, och

för att bara nämna en situation bland många: Han gjorde pilgrimsfärder till Maria-vallfärdsorter i många länder, också till Montserrat och särskilt till *Vår Fru av fångarnas befrielse* i Barcelona. Hans besök i denna basilika står i nära förhållande till Opus Deis väg till personalprelaturen, som för 25 år sedan blev verklighet. Vi kommer alltid att behöva Guds Moders hjälp nu och i framtiden. Under detta marianska år, som vi firar i Verket, har jag uppmanat alla troende i prelaturen att be Rosenkransen ivrigare och utbreda denna bön bland sina kolleger, vänner och släktingar. Det är en tidlös, alltid aktuell bön.

Samuel Gutiérrez // Catalunya  
Cristiana

---

pdf | Dokument automatiskt skapad  
från [https://opusdei.org/sv-se/article/  
opus-dei-en-enda-stor-katekesskola/](https://opusdei.org/sv-se/article/opus-dei-en-enda-stor-katekesskola/)  
(2025-04-08)